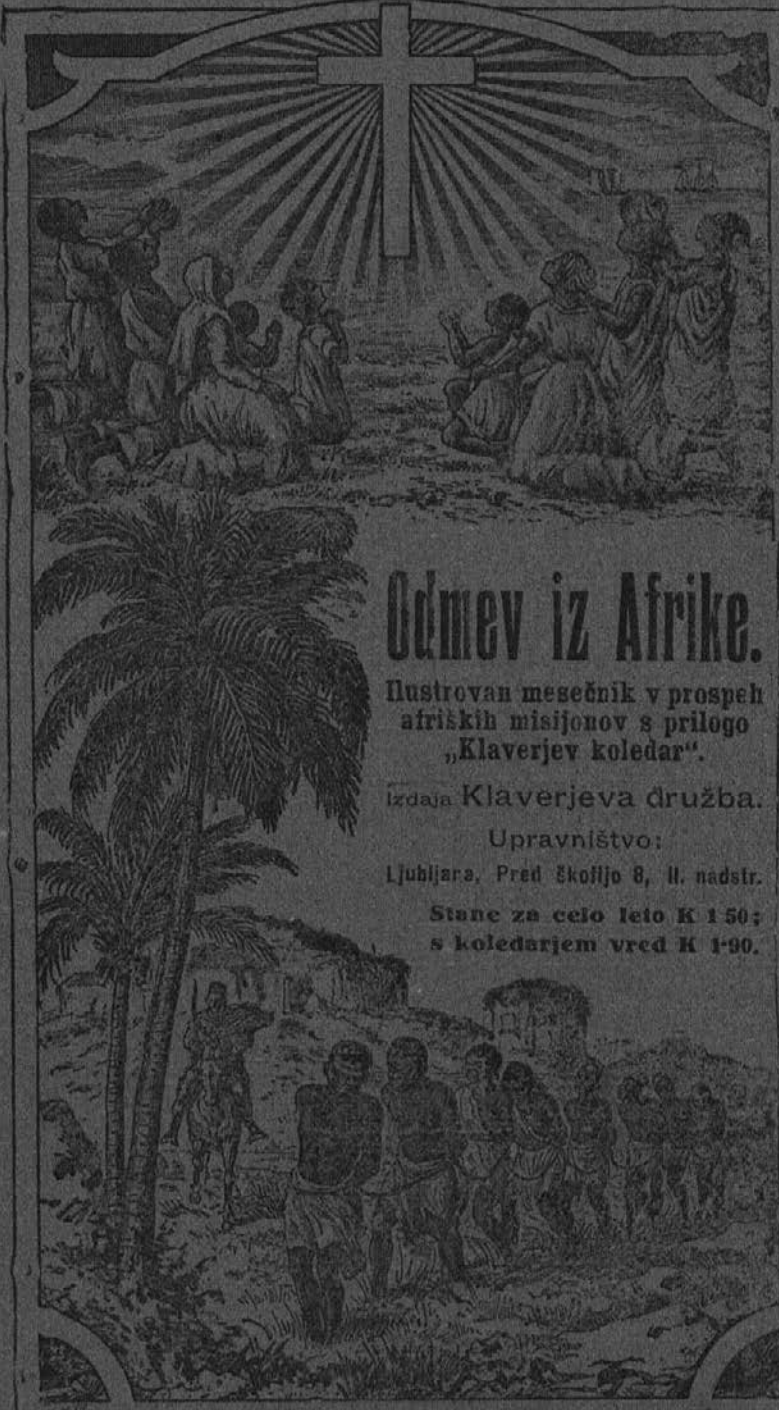

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik v prosep
afriških misijonov s prilogo
„Klaverjev koledar“.

Izdaja Klaverjeva družba.

Upravištvo:

Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstr.

Stane za celo leto K 150;

s koledarjem vred K 190.

Odmev iz Afrike, ilustrovan mesečnik v prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja, kot znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za ceno po 40 vinarjev. Naročila naj se naslovijo: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Pred škofijo 8, II. nadstropje.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve družbe, gospoj grofici M. Tereziji Ledóchowskiej, začasno Salzburg, Dreifaltigkeitssasse 12.

Vsebina številke meseca oktobra:

Imamo Afriko doma! — Dušna premija. — Misijonski dopisi: Ap. vikariat Tananariva. (Pismo o. Ravaille.) — Ap. prefektura Rodezija. (Pismo o. Sykes.) — Ap. prefektura Liberija. (Poročilo o. Ogé.) — Ap. prefektura Djibouti. (Piše o. Paškal.) — Ap. vikariat Togo. (Piše škof Wolf.) — Ap. vikariat Belgijski Kongo. (Pismo o. Van Houtte.) — Pisma misijonarjev. — Odmev k letnemu poročilu o razdelitvi misijonske miloščine v letu 1916. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Kdo hoče sodelovati? — Iz listnice uredništva. — Popolni odpustek. — Slika: »Marija Sorg« pri Solnogradu.

Moje misijonsko delovanje meseca oktobra.

Oktober. Posvečen Kraljici sv. rožnega venca. Iz ljubezni do svoje nebeške matere Marije hočem večkrat moliti sv. rožni venec po namenu afriških misijonov. Tudi hočem pri svojih znancih in prijateljih prositi milih darov za nabavo rožnih vencev in škapulirjev za krščanske zamorce.

Zamorski otrok. Ilustrovani mesečnik za mladino. Izhaja v slo-

venskem, nemškem, poljskem, češkem, madžarskem, laškem, francoskem in angleškem jeziku. Cena s poštino vred 1 K. — Vezan v lepo vezavo 1'40 K, posamezni zvezki 10 vin. — Naroča se pod naslovom: Podružnica Družbe sv. Petra Klaverja, LJUBLJANA, Pred škofijo 8, II. nadstropje; Ljubljanski naročniki dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

»Marija Sorg« pri Solnogradu (pogled od spredaj).

Imamo Afriko doma!

Piše duhovnik, pospeševatelj Družbe sv. Petra Klaverja.

Med zaprekami, s katerimi se ima boriti Družba sv. Petra Klaverja, se prav pogosto nahaja predsodek mnogih, na videz sicer dobrih kristjanov, kateri na prigovarjanje, naj sodelujejo s Klaverjevo družbo v blagor in rešitev uboge Afrike, odgovarjajo z neko brezobzirnostjo: »Imamo Afriko doma!«. Toda kdor tako govori, pač ne kaže žive vere in lahko trdimo, da večina teh katoličanov »Afrike«, to je del krščanskega usmiljenja, ne pozna niti v domovini, niti onstran morja. Njih srca so navezana le na zemeljsko bogastvo in pri tem le prerada pozabijo revežev. Pomilovanja vredni so taki ljudje, ker ne vedo, da smo le oskrbniki in ne posestniki zemeljskih zakladov, ki naj nam služijo, ne kot obtežilo, ampak kot lestvica na potu v večnost.

Dobijo se pa tudi drugi, katerim dobra dela nikakor niso tuja, ki pa se izgovarjajo enako hladnokrvno: »Imamo Afriko doma!«. Pri tem pa pozabijo, da je ljubi Bog ne le

Stvarnik, ampak tudi najvišji gospodar vseh stvari, s katerimi ima pravico razpolagati po svoji neskončni modrosti in volji, in da je vsakdo dolžan, izvrševati dobra dela za voljo njega samega ter kolikor mogoče pospeševati vsa dela krščanskega usmiljenja. Izvršujoč torej dobra dela v domovini privoščimo drobtinice tudi misijonskim napravam, ki se po pravici imenujejo *največja* med deli krščanske ljubezni. In Gospod, kateremu ni nič prikrito, ki pozna vse skrivnosti našega srca, bo blagoslovil vsa naša podjetja, tisočero poplačal vsa naša dobra dela.

V teh mislih nas potrjujejo izjave dveh odličnih cerkvenih knezov, ki svojim vernikom toplo priporočata podpiranje misijonov. Tako piše nadškof njujorški, kardinal Farley, med drugim: »Odkar v svoji obširni nadškofiji pospešujem pomožne naprave za inozemske misijone, so pričele nanovo cveteti in uspevati tudi pobožne in bogoljubne naprave v domovini, ker jih Bog očividno blagoslavlja.« In slavni kardinal Manning, nadškof vestminsterski, je imel navado govoriti: »Ali ne veste, da je Gospod dejal: *Dajte in se vam bo dalo!*« Zato, čeprav bi ne vedel, odkod vzeti sredstev za zidanje šole v svoji škofiji, bi vendar nikoli ne odrekel miloščine misijonom, kajti sicer bi se smelo trditi, da sv. Cerkvi nedostaje vneme in ljubezni, brez katere bi morala umreti, ko je vendar občeznano, da cerkev Kristusova ni nikdar ubožala, četudi je žrtvovala zadnji vinar za zveličanje neumrjočih duš.«

Krona vsega dosedaj navedenega pa so besede nesmrtnega Pija X., ki je vsem katoličanom toplo priporočal, podpirati inozemske misijone. Tožeč, da se Italija premalo udeležuje tega podpornega delovanja, je pripisoval to malomarnost nepoznanju dolžnosti sodelovanja vsakega posameznika na tem, da se sveta vera, ta božji zaklad, pričetek človeške blaženosti, oživljajoč vir vseh čednosti, ta nadnaravni dar, ki prerodi človeka k novemu, nadnaravnemu življenju ter mu odpre vrata v srečno večnost, razširi tudi med one, ki je dosedaj še niso poznali. In potem nadaljuje: »Žalibog se pozablja, da je zapoved ljubezni ravno tu največje važnosti in da ne zadostuje omejiti isto le na svojo bližnjo okolico in potrebščine, ki jih gledamo z lastnimi očmi. Premalo se premisli, da tavajo daleč tam onkraj morja še nešteta ljudstva v temi greha in sužnosti satanovi, željno čakajoč, da pride kdo izmed nas, ki po milosti božji uživamo neprecenljive dobrote odrešenja, ter jih, govoreč jim o Bogu, privede k čudoviti luči sv. evangelija.«

Te besede naj nas navdušijo, da s požrtvovalno ljubeznijo podpiramo Družbo sv. Petra Klaverja v njeni vzvišeni nalogi: rešitvi duš v Afriki. Od katerekoli strani naj opazujemo njeno delovanje, povsod pač najdemo dovolj povoda za sodelovanje. In ne samo priznanje ljudi, ampak božje plačilo bo nekoč zato naš delež.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov berejo afrikanski misijonski škofoje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Misijonski dopisi.

Apostolski vikarijat Tananariva (Madagaskar).

V želji, da prošnja o. R a v a i l l e, misijonarja na Madagaskarju, najde blagonaklonjena srca naših čitateljev, priobčujemo njegovo pismo z dne 20. decembra 1916 iz N a m e h a n a naši vrhovni voditeljici:

Vaše blagorodje!

Dovoljujem si prositi pomoči za naše gobavce v Tananarivi.

Odkar je odpravljen zavod sv. Kanizija v mojem okrožju Namehana, ni tukaj nobene katoliške bolnišnice za gobavce. Vlada je namreč otvorila mesto istega veliko »državno zavetišče za gobavce«, kjer se tačas nahaja okrog 1400 teh nesrečnikov. S tem zavodom nameravajo združiti še dve drugi bolnišnici iz Imerina tako, da bo število gobavcev narastlo na 2000. Res so ti reveži v telesnem oziru tukaj dobro preskrbljeni. Toda moja želja je, vzbuditi sočutje blagih prijateljev za njih dušni blagor.

Nekaj teh gobavcev je pri protestantovskem vodstvu vložilo prošnjo za katoliškega misijonarja. In tako mi je preč. škof de S a u n e naročil jih obiskati. Našel sem komaj 20 katoličanov, ki so se redno udeleževali tudi protestantovskega bogoslužja. Po mojem obisku pa sem jim določil poseben prostor za

službo božjo in so se izmed najbolj poučenih določili katehisti, kateri jih poučujejo, vodijo in nadzorujejo njih versko življenje.

In da je ljubi Bog blagoslovil pričetek, je razvidno iz tega, da štejemo sedaj mesto 20 prvotnih katoličanov 600 vnetih vernikov, katerim se pridružuje vedno več protestantov. Krstil sem od tistega časa že 300 gobavcev ter blagoslovil lepo število krščanskih zakonov.

Kar bi Vas danes posebno prosil, je v kratkem to-le: To zavetišče se nahaja na skrajnem koncu mojega misijonskega okrožja v sredi popolnoma protestantovske pokrajine, oddaljeno od Namehana štiri in pol ure in daleč proč od vsake druge katoliške misijonske postaje. Zato srčno želim, ustanoviti nedaleč od zavetišča dve misijonski postaji, in sicer eno proti severu, drugo proti jugu sredi protestantovskih Angležev, ki vplivajo na celo okolico. Tako bi laže obiskoval nesrečne gobavce, prinašajoč jim verske tolažbe, katere sedaj tako zelo pogrešajo. V obstoječih razmerah jih sedaj radi oddaljenosti morem obiskati komaj vsak drug mesec.

Ljubezen je iznajdljiva. In četudi vojska divja dalje in dalje in beda vedno bolj narašča, si drznem upati, da Vaše blago srce najde pota in sredstva za pomoč, da morem ustanoviti vsaj eno omenjenih prepotrebnih postaj, kar bo neprecenljive važnosti za dušni dobrobit ubogih gobavcev kakor tudi za pospešitev spreobrnjenja cele pokrajine.

Škof de Saune, apostolski vikar v Tananarivi, ki dobro pozna ta zavod za gobavce, jako odobrava ta načrt vnetega misijonarja o. R a v a i l l e, ako ga bo v teh žalostnih časih mogoče izvršiti.

Apostolska prefektura Rodezija.

Zahvala in priznanje, katero izraža apost. prefekt o. Sykes v svojem pismu z dne 14. februarja t. l. iz Bulawayo naši vrhovni voditeljici, velja istotako našim sotrudnikom in pospeševateljem. Naj jim bodo torej sledeče vrstice v bodrilo za nadaljnje vztrajno delovanje.

Velerodna gospa grofica!

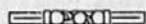
Dovolite, da Vam k letnemu poročilu o delovanju Družbe sv. Petra Klaverja v l. 1915., ki sem ga ravnokar prejel, izrazim svoje najiskrenejše čestitke. Velerodna gospa grofica, kakor tudi vsi Vaši sotrudniki in pomočnice zaslužite pač najodličnejše priznanje. Kajti velika pomožna naprava za spreobrnjenje črnega afrikanskega plemena je kljub vojski krasno napredovala. Denarna podpora, katero ste naklonili različnim misijonom — in

katera jim je v teh časih pogosto bila edini vir dohodkov — je dokaz izredne požrtvovalnosti. Toda to še ni vse. Vsestransko delovanje, ki ga navaja omenjeno poročilo, delovanje tiska, pridig, zborovanj, svetnih in cerkvenih slavnosti priča o življenjski moči Družbe sv. Petra Klaverja.

Pač v polni meri zasluži ta pomožna naprava za blagor ubogih afrikanskih zamorcev priznanje in hvalo vseh onih, ki jim je rešitev neumrjočih duš ter izobrazba in prospeh navedenega življenja tega od mnogih tako zaničevanega in zapostavljenega ljudstva vsaj nekoliko pri srcu.

Da, res velevažno in sveto je to delo, tem plemenitejše, ker je, če ne že naravnost osovraženo, vendar prezirano od mnogih Evropejcev in naselnikov najrazličnejših dežela in držav črnega sveta. In eden največjih virov novega navdušenja, ko mu preti upasti pogum, je misijonarju zavest, da se njegovi naporu od katoličanov v Evropi zasledujejo z vedno večjim zanimanjem in naklonjenostjo ter da število udov in prijateljev Klaverjeve družbe, katera mu pomaga z denarnimi sredstvi in navduševalnim priznanjem, vedno narašča. Po vsej pravici torej zasluži ta naprava občudovanje in hvaležnost misijonarjev v Afriki kakor tudi vseh katoličanov, katerim je količkaj mar razširjenje Kristusove Cerkve na zemlji.

Izročam Vam, velerodna gospa grofica, kakor tudi vsem Vašim sotrudnicam v imenu svojem in vseh misijonarjev moje prefektуре našo skupno najiskrenejšo zahvalo, kakor tudi zagotovilo neprestane molitve za Vas in Vašo družbo.

Apostolska prefektura Liberija.

Apostolski prefekt Liberije, o. O g è, nam kljub težkim posledicam vojske, katere že tudi tamkaj vsepovsod čutijo, pošilja prav razveseljiva poročila o ondotnih svojih misijonih.

Gross-Cess, 23. jan. 1917.

Velespoštovana gospa grofica!

Nahajam se že več dni na tukajšnji, meseca septembra otvorjeni misijonski postaji, ki obeta prav lepo prihodnost. Hiša za misijonarje je zidana po istem načrtu kot ona v Sasstownu, a ima eno sobo več ter je krog in krog obdana z osem čevljev široko verando. Istočasno z misijonsko hišo se je postavilo tudi misijonsko poslopje v slogu domačinov, v katerem ima prostora približno 250 ljudi. S stavbo nove cerkve v čast sv. Juda, za katero ste blagovolili poslati velikodušni prispevek 1000 fran- kov, bomo radi draginje morali počakati do konca vojske. —

Naša šola, katero obiskuje nad 200 otrok, nam nudi veliko veselja. Č. o. Murpher upa o Veliki noči prvim katehumenom podeliti sv. krst. Dal Bog tej napravi tudi v bodoče takih uspehov kot doslej!

Čez osem dni se odpeljem v Monrovia, kjer ostanem nekaj tednov, da omogočim ondotnim kristjanom opraviti svojo velikonočno dolžnost. V mestu se nahaja tudi nekaj krščanskih sužnjev, katere hočem ob tej priliki pripraviti na prvo sveto obhajilo ter jim obenem podeliti zakrament sv. birme. Odtod se skoraj gotovo podam v Sierra Leone po sv. olje.

Tudi misijoni v Sasstownu in Betu zadovoljivo napredujejo. O. Colline je v Novem Sasstownu o Božiču imel trideset krstov, o. Hippins v Starem Sasstownu šest krstov in dve poroki in o. Mac Kenna v Betu triintrideset krstov. Poslednji deluje, odkar je njegov predstojnik odšel v Evropo, popolnoma sam na svoji postaji ter ima dnevno poučevati do 150 otrok, tako da, kakor sam pravi, nima časa misliti na bo-lezen.

Vojska med republiko in rodovi Krous se nagiba h koncu. Že prej sem Vam nekoč poročal, da so vojaki odvedli troje naših otrok, o katerih še sedaj, kljub skrbnemu povpraševanju, ni sledu. Že meseca novembra sem predsednika republike obvestil o tej zadevi. A ker doslej nisem dobil nobenega poročila, ga hočem ob priliki mojega bivanja v Monroviu obiskati. In ker je mož plemenitega značaja, upam, da se za stvar po močeh zavzame ter nam pomaga poiskati sled za našimi malimi ujetniki.

Radi pomanjkanja živeža postaja naš položaj tukaj vedno bolj kritičen. Že dva meseca ni došla v Cap Palmas nobena ladja, tako da ni dobiti niti riža, niti moke, in vprašujem se: kam bo to privedlo? — Priporočam se Vaši pobožni molitvi.

Apostolska prefektura Djibouti.

Gotovo se naši dolgoletni naročniki še spominjajo usode katoliških misijonarjev v angleški Somali-deželi: kako so se leta 1910., izgnani brez povoda iz te dežele in nekaj časa mudeč se v Abesiniji, naselili nato ob francoskem Somali-obrežju. In sedaj piše apostolski prefekt o. Paškál iz kapucinskega reda, da je ta dežela z ozirom na apostolsko delovanje ena najnehvaležnejših ter da se nameravajo tudi odtod izseliti.

Vaše blagorodje!

Ravnokar mi škof Jarousseau pošilja v Vašem pismu z dne 16. decembra 1916 naznanjeno podporo, za kar se Vam v imenu svojem in preč. o. Ireneja, kateri se v svojem ljub-

ljenem misijonu kljub neštetim težkočam hrabro ustavlja vsem zaprekam, kakor tudi v imenu celega misijona v Somali-deželi prisrčno zahvaljujem.

Kakor vsi misijonarji, hrepenimo tudi mi po skorajšnjem miru, in to po vsej pravici. Z apostolskega stališča so pač tukajšnji kraji najnehvaležnejši. Zato nameravamo koj ob koncu vojske z dovoljenjem svete Propagande premeniti polje našega dosedanjega delovanja.

Smrt je te dni iz naše sirotišnice zahtevala več žrtev in bal sem se, da utegne ta dogodek slabo vplivati na ostale sirote; toda moj strah je bil odveč. — Nežica, zadnja, ki jo je ljubi Bog poklical k sebi, je umrla spodbudne, svete smrti. Že prej vsem v zgled, je zrla smrti neustrašeno nasproti. Na vprašanje sestre prednice, če ji je žal, da bo morala umreti, odvrne mirno: »Na kaj naj bo navezано moje srce? Tukaj moramo toliko trpeti, v nebesih pa bo tako lepo.« — Dva dni pred smrtjo je prosila, naj jo prenesejo v kapelico, da tam prejme sv. poslednje olje. Po prejemu tega sv. zakramenta je pogosto veselja žarečega obraza izpodbujala svoje vrstnice k zvestemu izpolnjevanju krščanskih čednosti. Z molitvijo na smehljajočih ustih je izročila svojo dušo Stvarniku.

Vočigled te blažene smrti je nanovo oživel tudi pogum misijonarjev »puščave Somali«. O ti ubogi, ljubi naši Somali! Kakor vsi drugi zamorci imajo tudi oni mnogo napak, katere so pravi križ za misijonarja in ki mu pogosto napravljajo velike sitnosti. Vendar radi njih priprostosti jim je nebeški Oče milostljiv. In četudi v življenju morda podobni evangelijskemu izgubljenemu sinu, so ob smrtni uri mirni in polni zaupanja v usmiljenje Gospodovo.

Stavba naše cerkve v Djibouti vrlo napreduje in upamo ob Veliki noči že v nji opravljati službo božjo.

Apostolski vikarijat Togo.

Dočim v Kamerunu Francozi in Angleži niso pustili niti enega misijonarja nemške narodnosti, delujejo v Togo, četudi z nepopisnimi težkočami, še vedno nemški misijonarji (Družbe božje besede v Steylu). O uspehih njih požrtvovalnega delovanja piše apostolski vikar, škof Wolf, naši vrhovni voditeljici sledeče:

Steyl, 27. aprila 1917.

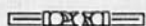
Za veliko vsoto, katero ste to leto naklonili našemu vikarijatu, sprejmite, velespoštovana gospa grofica, mojo najiskrenejšo zahvalo. Ne morem Vam popisati svojega veselja, videč,

da se nas je Klaverjeva družba spomnila, da, celo zvišala svojo podporo tudi v tem vojnem letu. Naj Vam in Vašim sotrudnicam ljubi Bog obilno poplača.

Naši misijonarji in misijonske sestre vzdržijo z velikimi žrtvami pogumno na svojih postojankah. Vojska je prizadela tudi njim veliko boleti. Francoska vlada je zaprla kratkomalo vse šole; prizanesla ni niti zavetiščem in otroškim vrtcem, česar pač gotovo niso zahtevali vojaški oziri. Saj Angleži, ki so zasedli drugi del dežele Togo, puste neovirano delovanje v vseh naših ondotnih šolah ter ne branijo niti pouka v nemškem jeziku.

Kristjani teh misijonov se v teh vojnih časih splošno odlikujejo v veliki hvaležnosti in vdanosti do svojih misijonarjev. Dosedaj še deluje ondi 40 duhovnikov, 15 bratov in 23 misijonskih sester. Da njih trud kljub mnogim oviram ni brezuspešen, kaže statistika preteklega leta, namreč: 1007 slovesnih krstov in 647 v smrtni nevarnosti. Istočasno 85.637 svetih spovedi in 120.806 sv. obhajil ter 161 krščanskih zakonov. Število kristjanov znaša 21.300 duš. Naših sedaj komaj 34 šol obiskuje še vedno nad 2000 otrok.

Vse te navedene številke so sicer dokaj manjše ko v mirnem času, vendar dokazujejo, da se je krščanstvo v tem vikarijatu že globoko ukoreninilo. Zato zremo misijonarji polni zaupanja v bodočnost, trdno prepričani, da nam bo ljubi Bog, kakor dosedaj, pomagal tudi v prihodnje. Vsemogočni nam daj le enkrat toliko zaželeni mir, da moremo vsi pohiteti zopet na svoja razsežna misijonska polja ter nadaljevati započeto delo blagovestja.

Apostolski vikarijat Belgijski Kongo.

Poročila o delovanju katehistov so vedno zanimiva. Zato gotovo ustrezno našim čitateljem, če objavimo pismo o. Van Houtte z dne 15. decembra 1916 naši vrhovni voditeljici o treh katehistih, posinovljencih nekega dobrotnika naše družbe.

Predvsem Vam, velepoštovana gospa grofica, izražam svoja iskrena voščila za l. 1917., katera boste prejeli seveda nekoliko pozno. Upajmo, da prinese novo leto z mirom tudi novih uspehov Vaši velezaslužni družbi.

Mnogostranski moji opravi (imamo namreč od ustanovitve našega misijona pred petimi leti že nad 4000 kristjanov) kakor tudi pogosta moja odsotnost so krivi, da Vam tako dolgo nisem ničesar poročal o Vaših varovancih, katehistih Petru Nyendu, Omerju Nkele in Nikolaju Bonguma. Kakor se mi zdi,

sem Vam nekoč že pisal, da se je tem trem katehistom odkazal najtežavnejši del našega neizmernega okrožja, kjer delujejo sedaj z neumorno požrtvovalnostjo, in sicer zato, ker jih poznam kot značajne može, ki se ne dajo tako hitro oplašiti. Prej so ti trije delovali v katehumenatih v Ibeke-Opanija, kjer sedaj drugi nadaljujejo pričeto delo.

Peter Nyendu, ki je najprej ustanovil katehistovsko postajo v Pengi-Bobala, upravlja sedaj drug, v sosesčini se nahajajoči katehumenat. V Pengi-Bobala je sedaj 20 kristjanov in nekaj katehumenov in naš Peter se trudi neumorno kot sejalec božje besede med pogani. V teh krajih je že vsako posamezno spreobrnjenje velike važnosti, kajti tu se duše ne pridobivajo kar trumoma kakor drugod, ampak treba jih je privabiti polagoma, posamezno. A kar je največje važnosti, Peter razume novokrščence kljub njih poganski okolici ohraniti v prvotni gorečnosti. Katehumenat v M'Tombo, kjer se Peter sedaj nahaja, šteje 25 kristjanov, tudi tukaj, kakor v Bobala so pogani za krščanstvo težko dostopni. Peter Nyendu obišče vsak teden dvakrat ondotne kristjane in najboljši izmed njih mu redno poroča o vseh dogodkih. Ob nedeljah zbira vernike iz Bobala in M'Tombo v svoji kapelici, kjer moli z njimi sv. rožni venec, jih poučuje v krščanskem nauku ter jim daje tudi druga potrebna navodila. Mnogoštevilni so tudi krsti ob smrtni uri. Res, vsega priznanja vredno je delo tega vrlega katehista.

Omer Nkele oskrbuje katehumenata v Djembe in Losenge, ki sta pol ure oddaljena drug od drugega. V Djembe se sedaj nahaja 62 kristjanov. Učen naš Omer ravno ni, toda ume pridobiti srca ljudi, in to je izredne važnosti. Čuditi se je, kako malo težkoč se nahaja med kristjani v Djembe, ko smo se pri značaju tega ljudstva bali ravno nasprotnega. Njih mnogoženstvu vdani glavar je silno občutljive narave in težko bi torej našel za to težavno mesto primernejšega katehista. Kajti naš Omer zna s svojo krotkostjo vzdržati ravnotežje med glavarjem in njegovimi krščanskimi podložniki. V Losenge ima Omer izobraženega kristjana za pomočnika, ki vsak dan poučuje ondotne katehume v krščanskem nauku. V tej vasi se od začetka leta 1916. opaza nadepolno gibanje in čeprav je ondi šele 17 kristjanov, Vam vendar upam v prihodnje poročati tolažilne vesti. Kakor Peter Nyendu, zbira tudi Omer Nkele v kapelici v Djembe vernike k nedeljski službi božji. In čeprav so ti kristjani od Ibeke oddaljeni najmanj deset ur, prihajajo vendar redno vsak mesec vsaj enkrat v misijon.

Nikolaj Bonguma se nahaja še v okraju Wenga. Odkar je tukaj nastopila laži-prerokinja Marija Nkoi, o kateri sem Vam nekoč že poročal, so se ondotni pogani z navdušenjem opri-

jeli njenih krivih nauk, ki so tako odgovarjali njih okusu. Raditega se je delo spreobrnjenja nekaj časa ustavilo. In četudi sedaj nikdo ne omenja več one ženske, so se zamorci vendarle navzeli njenih nazorov, proti katerim se jim sedaj naša sv. vera zdi trda in neizvršljiva. Toda vrli katehist se trudi neumorno in četudi je število tukajšnjih katehumenov le majhno, upam vendar z božjo pomočjo skorajšnjega razveseljivega napredka.

V primeri z drugimi lepimi poročili o našem delovanju se Vam bodo uspehi teh Vaših varovancev zdeli morda malenkostni. Toda, kakor rečeno, je bilo treba v te za našo sv. vero nekoliko brezbrizne kraje poslati ne sicer najbolj nadarjenih, pač pa najvztrajnejših katehistov, kakor sta Omer Nkele in Peter Nyendu. Pri spreobračanju poganov se namreč zmožnost delavcev ne sme soditi po uspehih. Kajti katehist pač seje, a Bog je, ki daje rast.

Kakor sem Vam že enkrat poročal, se v sveti Tereziji posvečenem misijonskem okrožju nahajajo cele pokrajine, ki prosijo za katehiste. Žetev je torej velika in v srečo bi si šteli, ako bi nam dohodki Vaše družbe omogočili vzdrževati vsaj še nekatere. Z izrazom visokega spoštovanja priporočam to zadevo Vaši dobrotljivosti.

Pisma misijonarjev.

(Došla od 25. aprila do 25. maja 1917.)

Š k o f M a r t r o u, apostolski vikar, Libreville, 27. februarja. (»Vaše pismo nam je bilo kakor solnčni žarek sredi morečih skrbi. V trenutku, ko Vam to pišem, je polovica mojih že itak maloštevilnih misijonarjev na tem, da jih mobilizirajo. In sedaj bomo morali pač gledati, da s starim, od grozne vročine nadčloveških naporov popolnoma onemoglim osobjem rešimo misijon.«)

Š k o f M u n s c h, apostolski vikar, Kilema, Kilimandžaro, 17. januarja. (Prvo njegovo pismo od pričetka vojske; poroča o razmerah v tem času.)

O. J o ž e f, Ngasobil, Senegal, 6. februarja. (Poroča o nekem semeniščanu-domačinu.)

O. A p o l l o n i, nekdanj misijonar v Benghaziju, Tripolitania, 16. marca. (Prosi podpore za ta v težkih gmotnih razmerah se nahajajoči misijon.)

Š k o f J a r o s s e a u, apostolski vikar, Harar, Gallas-deže, 23. februarja. (»Veseli me, da se Vam, gospa grofica, morem ponovno srčno zahvaliti za vse Vaše dobre. Sredi brez-

primernih težkoč sedanjega časa se nam Vaša družba zdi kot poosebljena, za nas tako skrbeča božja previdnost. Prevzeti nadnaravnega pomena našega apostolskega delovanja, lahko opravičeno govorite s sv. Pavlom: »Sem vsem vse, Grkom, barbarom, učenjakom in nevednim. Ni razločka med Judi in pogani, kajti Kristus je gospod vseh.« In Vi, gospa grofica, vsa prevzeta njegovega nauka, ste mati vseh misijonov v Afriki brez razločka. Kako ganljiv je pa razloček med ljubeznijo otrok božjih in duhom sovraštva, kateri napolnjuje ljudstva sedanjega časa. — Od časa muslimskih nemirov v Abesiniji, torej od meseca septembra, smo v vedni nevarnosti; kajti agitatorji za sveto vojsko z vso divjostjo in sredstvi preganjajo krščansko vero. Tako so pretekli teden mohamedanci napadli našo postajo najsvetejšega Srca, Daga Dima v deželi Arkusi, ter jo oropali in požgali. Misijonarji in večina kristjanov, ki so bili pravočasno obveščeni, so se sicer rešili; vendar je precejšnje število od misijona oddaljenih novokrščencev padlo v roke neusmiljenih morilcev. Toda ker so umrli za sveto vero, upamo, da jim je ljubi Bog v svojem neskončnem usmiljenju zato naklonil prebogato plačilo v nebesih.)

O. P i o t i n, Asaba, Nigerija, 8. februarja. (»Gotovo ste že zvedeli, kako bridka izguba je zadela zahodno prefekturo Nigerije. Apostolski prefekt, preč. o. Z a p p a, je dne 30. januarja v Asabi sredi svojih sodelavcev, misijonarjev in misijonskih sester, svojih, od njega vzgojenih zvestih kristjanov umrl blažene smrti. Pogrebno slovesnost požrtvovalnega apostola so povzdignili s svojo navzočnostjo: misijonarji osrednje postaje Onitscha, apostolski prefekt o. S h a n a h a n, odposlanci deželne oblasti, šolski nadzornik, več zastopnikov trgovske družbe itd. Vsi, ki so poznali blagega pokojnika, žalujejo za njim.«)

O. A l o j z i j, Marontsetra, Madagaskar, 16. decembra. (Potrebuje najmanj 600 kron; misijonu manjka namreč stanovanja za misijonarja in otroke.)

S r. B e r c h m a n s, Amparibé, Madagaskar, 15. februarja. (Se nahaja v veliki stiski; prosi pomoči za stavbo prepotrebne hiše.)

O. R a v a i l l e, Namehana, Madagaskar, 20. decembra. (Poroča o zavetišču gobavcev v Manankavaly; potrebuje denarja za ustanovitev dveh postaj.)

O. B e l l a n i, Mogoiri, Kenia, 5. januarja. (Prosi denarja za vzdrževanje 50 katehistov za čas njih izobrazbe in za njih šolske potreščine.)

S r. M a r g a r e t a, Nyeri, 31. januarja. (»K žalostnim, že povsod se čutečim posledicam dolge in strašne vojske se je pridružila še nova nesreča. Vsled neprestanega deževja nam je ne-

mogoče obsejati naša polja, ki tvorijo edino bogastvo naših črncev, edini vir njihovih dohodkov. Kot pripravo za deževno dobo, ki naj bi nastopila aprila in maja, bi morali sedaj imeti vročino kot pri vas v poletju. Tako pa neprestano mrzlo, deževno vreme uničuje vse naše upanje. »Ngaru! Ngaru!« (»Lačni, lačni!«) kličejo številni ubogi zamorci, ki dan na dan prihajajo v misijon, proseč moke in krompirja; toda žalibog ni mogoče ustreči vsem željam.)

O. G o e t z, misijonar v Nemški Vzhodni Afriki, sedaj vojni ujetnik v Ahmednagarju, Indija, 30. januarja. (Prosi za en izvod »Theologia moralis« od Noldina in za »novo kanonsko pravo«.)

O. R a m, Soroti, Zgornji Nil, 9. februarja. (Poroča o svojem misijonu; prosi denarja za stavbo velike šole za katehume.)

O. B o u m a, Alwor, Zgornji Nil, 9. februarja. (Se zahvaljuje za prejeti misale; obžaluje smrt neke dobrotnice, katera je posinovila enega njegovih katehistov, ter izraža upanje, da se najde plemenita duša, ki bo pričeto delo ljubezni nadaljevala.)

O. M a c L o o n e, Iganga, 13. februarja. (Poroča o svojem dušnem pastirstvu v bolnišnici; potrebuje denarja za sprejem majhnih otrok.)

O. S t a m, Mumias, Zgornji Nil, 19. februarja. (Poroča o razdejanju misijona Kisii po vojski.)

O. G r a t l, predstojnik misijona Servitov v Mbabane, Swazi-dežela, 12. februarja. (Tretjič smo 27. januarja obhajali obletnico, kar so prvi duhovniki dospeli v to deželo. Sicer sem v jutru istega dne izdal zadnji vinar, vendar nisem izgubil upanja; saj je božja previdnost doslej tako očetovsko skrbela za nas. In res, med devetdnevno k prazniku svetih sedem ustanovnikov našega reda (12. februarja) dospe Vaša velika podpora, ki nam ni le omogočila izplačati naših dolgov, temveč nam daje z novo nado zreti v bodočnost.)

S k o f H u y s, Baudouinvillle, 4. februarja. (»Letos, gospa grofica, se začne naš prvi semniščan-domačin, Štefan Kaoze, pripravljati na višje redove.«)

O. B i e h l e r, Empadeni, Rodezija (brez datuma). (»Ravnokar sem izgubil svojega konja, ki mi je bil sedem let na vseh mojih apostolskih potovanjih v mojih štirih misijonskih postajah zvest spremljevalec. Sedaj pa sem nenadoma oropan te svoje podpore, brez katere mi je nemogoče, izvršiti le deseti del svojega apostolskega dela. Prepričan sem, da se blagemu Vašemu srcu kmalu posreči, najti plemenito dušo, katera mi bo pripomogla do drugega konja. Kako naj sicer vsak teden obiščem svoje štiri misijone? — kako ondotne bolnike in umirajoče?

Dobri stari o. Hartman kljub svoji starosti še vedno neutrudno obiskuje našo glavno postajo obdajajoče vasi. Vsak dan zasede svojega starega konjička, da poišče svoje blodeče in bolne ovčice ter stori tako še mnogo dobrega. »)

Š k o f C o x, apostolski vikar, Johannesburg, 13. marca. (Pošilja pismo o. L e H a v r e, katero v glavnih potezah tukaj navajamo: »Naš misijon se začasno veseli velikih uspehov. Sedaj imamo nad 100 učencev; a novih v doglednem času ne moremo sprejeti, ker nam čast. mati prednica ne more poslati zadostnih učnih moči. Vse te otroke, ker njih starši temu ne nasprotujejo, poučujemo v krščanski veri. Mladina sama rada prihaja k službi božji in krščanskemu nauku. Upam, da bomo v nekaj letih imeli že lepo krščansko občino. — Kljub hudemu anlivu sem na Sveto noč mogel 20 zamorcem podeliti sveto obhajilo. — Naša nova prednica, sestra A n g e l a, je občudovanja vredna redovnica, prava mati svojih sester. »)

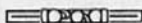
O. K r o l i k o w s k i, apostolski prefekt, Heirachabis, Južnozahodna Afrika, 3. in 10. marca. (Se zahvaljuje za rožne vence, svetinjice, škapulirje in križce.)

O. B i e g n e r, Emaus, Južna Afrika, 23. februarja. — Isti 19. februarja. (»Časi so zelo nemirni, treba torej potrpeti in Boga prositi, da nam dá kmalu zaželeni mir. Tudi naši črnci goreče prosijo zlasti z molitvijo svetega rožnega venca, tem mogočnim orožjem, za dosego miru. Kajti tudi v misijonih se v mirnih časih lažje in uspešneje deluje. »)

Sr. Marija-Fidelija, tačas v Rimu, 18. aprila. (Prosi za tisoč kron za nabavo sesalke za svoj misijon v deželi Zulov.)

O. V a n d e S t e e n, Matadi, 25. marca. (Prosi za rožne vence, svetinjice, škapulirje in križce.)

O. B i e g n e r, Emaus, 28. marca. (»Tukaj so nas dosedaj še pustili pri miru, za kar se imamo zahvaliti posebnemu božjemu varstvu. Tudi drugače nam ni mnogo znano o svetovnih dogodkih, ker smo takorekoč popolnoma odrezani od ostalega sveta. »)

Odmev k letnemu poročilu

o razdelitvi misijonske miloščine v letu 1916.

Iz raznih dopisov, katere smo prejeli povodom objave našega letnega poročila 1916, objavljamo sledeče:

Preč. g e n e r a l d r u Ź b e J e z u s o v e piše med drugim: »Ravnokar sem čital v letnem poročilu letošnjega »Odmeva« o izdatni podpori Klaverjeve družbe našim misijonom. Bog povrni

stotero vsem blagim dobrotnikom. Naročil bom tudi jaz, da se zanje opravi sto sv. maš.«

Urednik lista »Katoliški misijoni« o. Huonder izjavlja naši vrhovni voditeljici v pismu 18. junija:

Zavzet sem prečital zadnji izkaz Vaše družbe o razdelitvi misijonske miloščine. Res, nekaj velikanskega je njeno delovanje; in četudi ne spadam v vrsto gostobesednih laskačev, me danes vendar sili, da Vam iz cele svoje misijonske duše izrazim svoje odkritosrčno občudovanje.

Naj Vam ljubi Bog — zato treba moliti — pošlje mnogo vrlih duhovnih hčera in učenk, velikodušnih in junaških, da bo krasna Vaša naprava mogla kljubovati viharjem in valovom prihodnjega časa.

In kar mi posebno ugaja na Vaši družbi, je ona srca osvajajoča poteza, da se pri vsej spretnosti moderne reklame vendar na lep in plemenit način zapostavlja osebnost.

Iz hiše sv. Kanizijana Dunaju piše P. T.:

Dovolite, gospa grofica, da Vam iskreno čestitam k sijajnemu izkazu misijonskih darov v l. 1916. Moliti hočem, naj ljubi Bog blagoslovi Vaše delovanje, da boste v letnem izkazu 1917 dosegli milijon. Vedno stavim Vašo družbo v zgled delavne misijonske družbe, navdušujoč svoje dijake, naj s svojimi, četudi malimi prihranki pospešujejo veliko Vašo napravo.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Italija.

Rím. Za srčne čestitke Klaverjeve družbe h godu svetega očeta Benedikta XV. je naša vrhovna voditeljica prejela dne 26. julija brzojavno sledečo zahvalo:

Contessa Ledochowska, Direttrice generale Sodalizio Claveriano, Zug, Svizzera.

Grato filiale omaggio auguri Santo Padre invia di cuore intero Sodalizio Claveriano implorata apostolica benedizione.

Card. Gasparri.

Slovensko: Oveseljen nad izjavo zvestobe in srčnimi čestitkami, pošilja sv. oče Družbi sv. Petra Klaverja svoj apostolski blagoslov.

Kard. Gasparri.

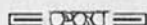
Nemčija.

Königshütte, 28. maja. Dobrodelna prireditelja naše podružnice v Königshütte - Sv. Jožef v hotelu »Königshütte«. Govorili so: župnik O z a j a, o. S c h w e t e r, C. Ss. R., in odposlanka vrhovne voditeljice gđc. pl. S c h u m a c h e r. Uprizoritev iger: »Klic božji« in »Umijmo zamorčka«.

Švica.

Solothurn, 10. maja. Zborovanje pospeševalcev s predavanjem preč. g. stolnega kaplana P f l u g e r o blaženem služabniku božjem Jožefu Benediktu Cottolengo z ozirom na važnost podpiranja misijonov.

12. junija. Zadnje zborovanje pospeševalcev v tekočem letu delovanja z govorom preč. o. K r i z o s t o m a, O. C a p.

Kdo hoče sodelovati?

Družba sv. Petra Klaverja obhaja v doglednem času 25 letnico svojega obstanka. Koliko dobrega je storila v tem času za rešitev neumrjočih duš, je znano le ljubemu Bogu in bo znano nekoč vsem, ki so s svojimi milodari pomagali tej velevažni misijonski družbi. Kaj umestno bi bilo tedaj, praznovati ta jubilej z vso slovesnostjo.

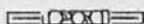
Toda vrva se nam vprašanje, bo li v teh resnih časih mogoče doseči kaj takega? — A srebrnega jubilejnega venca naša družba ne sme pogrešati. Kaj mislite, prijatelji dragi, bi li ne bilo nekaj vzvišenega, ako bi se našlo mnogo plemenitih duš, katere bi z milimi darovi prispevale k »u s t a n o v i z a m o r s k e g a d u h o v n i k a«? Zares, veličastneje ne bi mogli praznovati pomenljivega jubileja.

Viribus unitis! Z združenimi močmi! To geslo naj nas vodi do cilja. Kdo tedaj hoče sodelovati? Pisec tega oklica pošilja s temi vrsticami obenem 25 kron v trdnem upanju, da se bo temu skromnemu darilu pridružilo kmalu mnogo drugih.*

A., Zg. Avstr.

F. F.

* Darovi v ta namen naj se blagovolijo poslati Klaverjevi družbi z opombo »Za jubilejno ustanovo zamorskega duhovnika«.

Iz listnice uredništva.

Duhovnik-pospeševatelj nam piše: Ravnokar sem prečital Vašo okrožnico za pospeševatelje in radostnega srca zakličem: »T e D e u m l a u d a m u s !« S posebnim zadovoljstvom me zlasti navdaja, da je družba tudi sedaj v vojnem času v vednem stiku z afrikanskimi misijoni ter jim pomaga v njih težavnem položaju. To zagotovilo me je potrdilo v mojih dosedanjih nazorih. Kajti domnevalo se je celo v nekaterih duhovskih krogih, da se za misijone nabrani denar steka v žepe Angležev. Seveda sem odločno nastopil zoper tako neutemeljeno govoričenje, katero kaže le pomanjkljivo umevanje misijonske misli. In nisem li imel prav? — Res, veliko težkoč mora prenašati draga naša družba. Toda nič ne de! Ni najslabše sadje, katerega se ose lotijo. Zlasti mi dopade mednarodnost Klaverjeve družbe; njo poudarjam pri svojih pridigah in ona se mi zdi najizbornejše sredstvo za končno spravo med narodi. In to je eden glavnih vzrokov, zakaj se tako zavzemam za Vašo napravo. Da se le rešijo neumrjoče duše, naj jih potem rešuje misijonar nemške ali katerekoli druge narodnosti. Pomagati hočemo in moramo vsem. — Kar se tiče drugih težkoč, upam, da pridejo ljudje kmalu do spoznanja. — Ne dajmo se torej ostrašiti in delujmo neumorno naprej! Družba sv. Petra Klaverja naj živi in se razcvita!

Z velespoštovanjem Anton Aschaber, kaplan v Thierseeju (Tirolsko).

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca oktobra:

15. oktobra, na god sv. Terezije.

28. oktobra, na god sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Darovi.

Od dne 1. do 30. junija 1917.

- Za afrikanske misijone: K 486'65.
Za sv. maše: K 364'30. (Skwarce nabrala 8 K.)
Za stradajoče: K 13'—.
Za gobavce: K 4'50.
Za odkup sužnjev in botrinski darovi: K 1175'60.
Za semeniščnike: K 66'—.
Za katehiste: K 5'—.
Za kruh sv. Antona: K 766'72. (M. Trobej 40 v.)
Za Klaverjev vinar: K 13'90.
Za Zvezo otrok za Afriko: K 28'26.
Za mašno zvezo: K 1057'97. (M. Skwarce 2 K.)
Za misijonsko zvezo: K 31'50.
Za podporo k zidanju šole v Kamuli: K 30'—.
Za najpotrebnejše cerkvene reči: K 15'03.
Za svetišče »Naše ljube gospe v Pontmainu«: K 25'—.
Za popravo mis. hiše č. sestre J. Berhmans: K 6'—.
Podporniški prispevki: K 6'—.

Podpisani naroča:

kom. „Klaverjev koledar 1918“ à 40 v.

Znesek pošljem obenem po poštni nakaznici — po čeku — sem priložil v poštinih znamkah. Obenem poravnam tudi 40 vin. za koledar, priložen »Odmevu«, in plačam naročnino za »Odmev« in »Zamorski otrok«.

Ime:

Kraj in pošta:

Prijazno vas pozdravlja in se vam osebno predstavlja

Klaverjev koledar 1918.

Upamo, da ga bodo vsi cenjeni naročniki z veseljem sprejeli in mu ne bodo odrekli male vstopnine.

Nadvse hvalno in lepo je, če imate kot zvesti udje Mohorjeve družbe Mohorjev koledar, vendar zaradi tega ne boste postali nezvesti misijonom. Nasprotno, eno dobro pospešuje drugo! Kot blagi dobrotniki in prijatelji misijonov ni nič manj kot prikladno, da imate tudi en misijonski koledar in skrbite, da dobijo istega vse družine, zlasti kjer so otroci, ali kjer so ubožnejši in si ne morejo drugega nabaviti. Tudi vojakom ga toplo priporočamo! S svojimi lepimi poučnimi in obenem šaljivimi afrikanskimi povesticami iz misijonskega življenja bo marsikomu tolažba in razvedrilo v težkih urah. Tudi slike so zelo zanimive.

En koledar stane 40 vinarjev.

Kdor pa naroči cel tucat (12 kosov) skupaj, dobi pri vsakem tucatu enega povrhu.

Naj živi geslo:

»Med vsemi bogoljubnimi deli najbogljubnejše je, z Bogom sodelovati za blagor neumnječih duš!«

(Ta list naj se na sprednji strani izpolni, neveljavno prečrta in pošlje Klaverjevi družbi. Naslov glejte na drugi strani platnice).